

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka

SSN Krzysztof Rączka (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa K. Ś.

przeciwko W. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o odszkodowanie za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 13 listopada 2019 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 18 kwietnia 2019 r., sygn. akt XXI Pz (...), XXI Pz (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 18 kwietnia 2019 r., sygn. akt XXI Pz (...) i XXI Pz (...) Sąd Okręgowy w W. odrzucił zażalenia powódki K. Ś. na postanowienia Sądu Okręgowego w W. z 7 lutego 2019 r., sygn. akt XXI Pz (...) i 15 lutego 2019 r., sygn. akt XXI Pz (...) wydanymi w sprawie dotyczącej odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania w zatrudnieniu, ewentualnie o zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych przeciwko W. Sp. z o.o. w W.

Postanowieniem z 7 lutego 2019 r., sygn. akt XXI Pz (...) Sąd Okręgowy w W. oddalił zażalenie powódki na postanowienie Sądu Rejonowego w W. z 31 lipca 2018 r., sygn. akt VII P (...), w którym Sąd Rejonowy oddalił wniosek pełnomocnika

powódki o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji oraz odrzucił apelację pełnomocnika powódki.

Natomiast postanowieniem z 15 lutego 2019 r., sygn. akt XXI Pz (...) Sąd Okręgowy w W. oddalił zażalenie powódki na postanowienie Sądu Rejonowego w W. z 26 lipca 2018 r., sygn. akt VII P (...), w którym Sąd Rejonowy odrzucił wniosek pełnomocnika powódki o ponowne doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem.

Na powyższe postanowienia zażalenia o tożsamej treści wniósł pełnomocnik powódki, zarzucając Sądowi Okręgowemu naruszenia art. 133 § 3 k.p.c. oraz art. 141 § 3 k.p.c.; art. 168 § 1 k.p.c., a także art. 65 k.c.

Sąd Okręgowy w W. uznał zażalenia wniesione przez pełnomocnika powódki za niedopuszczalne i postanowieniem z 18 kwietnia 2019 r., sygn. akt XXI Pz (...) i XXI Pz (...) odrzucił te zażalenia.

Na postanowienie Sądu Okręgowego pełnomocnik powódki złożył zażalenie, zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylenie i przyjęcie przez Sąd drugiej instancji apelacji do rozpoznania; a ponadto o doręczenie uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia.

Zaskarżonemu postanowieniu skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie:

1. art. 394¹ § 2 k.p.c., przez uznanie, że zażalenie wniesione na orzeczenie oddalające zażalenie na odrzucenie pozwu, jest niedopuszczalne.

2. art. 168 § 1 k.p.c. w zw. z art. 380 k.p.c., przez nierozpoznanie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji.

Strona pozwana nie składała odpowiedzi na zażalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie ma usprawiedliwionych podstaw.

Za nieuzasadniony należało uznać zarzut naruszenia art. 394¹ § 2 k.p.c. Przepis ten (obecnie uchylony), przewidywał, że w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie przysługuje także na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których

mowa w art. 398¹ k.p.c., a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji.

Już z literalnej treści tego przepisu wynikało, że zażalenie do Sądu Najwyższego na postanowienie sądu drugiej instancji przysługiwało, gdy łącznie zostały spełnione następujące przesłanki: 1) w sprawie przysługiwała skarga kasacyjna; 2) postanowienie to kończyło postępowanie w sprawie; 3) nie było to postanowienie, o którym mowa w art. 398¹ k.p.c. i w końcu 4) nie było to postanowienie wydane w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji.

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w W. w zaskarżonym postanowieniu odrzucił zażalenia, które zostały wniesione na postanowienia wydane w wyniku rozpoznania zażeń na postanowienia Sądu Rejonowego, a zatem Sądu pierwszej instancji. W świetle art. 394¹ § 2 k.p.c. zażalenia te były niedopuszczalne, bowiem ustawodawca wprost przewidział, że zażalenie na postanowienie sądu drugiej instancji wydane w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji nie przysługuje. Skarżący nie przedstawił natomiast w swoim zażaleniu jakichkolwiek przekonujących argumentów, które pozwalałyby przełamać jasną i niebudzącą wątpliwości wykładnię językową tego przepisu.

W konsekwencji za nieuzasadniony należało również uznać zarzut naruszenia art. 168 § 1 k.p.c. w zw. z art. 380 k.p.c., bowiem wniosek o przywrócenie terminu apelacji był już rozpoznawany przez Sąd Rejonowy, a także przez Sąd Okręgowy, działający jako Sąd drugiej instancji w wyniku rozpoznania pierwszego zażalenia strony powodowej. Natomiast na to postanowienie Sądu drugiej instancji zażalenie już nie przysługiwało, w związku z czym zostało odrzucone z przyczyn formalnych i sąd nie miał obowiązku ponownie, po raz trzeci badać wniosku strony powodowej. Art. 380 k.p.c. przewiduje bowiem, że sąd drugiej instancji, na wniosek strony, rozpoznaje również te postanowienia sądu pierwszej instancji, które nie podlegały zaskarżeniu w drodze zażalenia, a miały wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Przepis ten nie dotyczy zatem ponownego rozpoznania przez sąd drugiej instancji postanowień sądu drugiej instancji w przypadku złożenia kolejnego, niedopuszczalnego zażalenia.

Z tych powodów, na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.,
orzeczono jak w sentencji.